

Arrest

nr. 99 079 van 18 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. CLAEYS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Q.(...) R.(...), bent een dertigjarige, soennitische Afghaanse van Turkmeense origine. U bent geboren in het dorp Memizak in het district Zinda Jan in de provincie Herat en verbleef daar tot uw vertrek uit Afghanistan. U woonde er met uw ouders en twee zussen N.(...) en S.(...). U huwde een twaalf jaar geleden met uw huidige echtgenoot, Q.(...) N.(...) A.(...) (O.V. 7.546.277). Samen kregen jullie vier kinderen. Uw moeder overleed een drietal jaar geleden. Uw vader en zussen wonen nog steeds in uw geboortedorp. U bent nooit naar school geweest en bent bijgevolg analfabete. U was huisvrouw.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Afghanistan verlaten hebt omwille van de problemen van uw echtgenoot. Als taxichauffeur vervoerde hij immers tolken die werkten voor buitenlandse organisaties en omwille hiervan werd hij verschillende keren bedreigd. In juni 2012 werd uw schoonvader door mannen gedood die eigenlijk op zoek waren naar uw echtgenoot.

Op 29 jawza 1391 (Afghaanse kalender, 19 juni 2012) verliet u met uw gezin Afghanistan. Uw twee zonen raakten van u gescheiden aan de Iraanse grens. Uw beide dochters bevinden zich hier in België.

Op 20 juli 2012 hebt u hier asiel aangevraagd.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u niet aannemelijk gemaakt hebt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich op dezelfde asielmotieven steunt als deze die werden ingeroepen door uw echtgenoot. Gezien de motieven van uw echtgenoot niet aannemelijk werden bevonden kan er ook in uw hoofde niet van worden uitgegaan dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie dient te moeten koesteren. **We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot.**

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn en dit omwille van onderstaande redenen.

Het CGVS betwist niet dat u als taxichauffeur werkte in de provincie Herat. Er wordt echter geen geloof gehecht aan uw verklaringen dat u als taxichauffeur gedurende vijf maanden twee 'Spaanse' NGO medewerkers vervoerde, noch dat u hierna twee jaar en vier maanden voor drie tolken werkte. Uw verklaringen zijn immers te vaag en algemeen om het CGVS ervan te overtuigen dat u deze opdrachten daadwerkelijk heeft uitgevoerd.

U zou gedurende vijf maanden (CGVS p.22) uw diensten als taxichauffeur ter beschikking gesteld hebben aan twee buitenlandse vrouwen die in Afghanistan met vrouwen kwamen spreken en vrouwenziekenhuizen bezochten (CGVS p.12). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u zeer weinig over deze vrouwen weet te vertellen. Zo kent u hun namen niet (CGVS p.23) en weet u niet of zij voor een organisatie werkten (CGVS p.23). Verder kent u de functie van deze vrouwen niet en geeft u aan dat u niet weet of deze vrouwen arts waren (CGVS p.12). U geeft aan dat u denkt dat deze vrouwen van Spanje afkomstig waren (CGVS p.12). U denkt ook dat de tolken die bij hen waren eveneens Spaans spraken (CGVS p.23). Indien u vijf maanden iedere dag behalve vrijdag en zaterdag van 's ochtends tot 's avonds met deze vrouwen de stad doorkruist, is het weinig geloofwaardig dat u de namen van deze vrouwen, noch hun functie of organisatie kent en dat u niet met zekerheid kan zeggen van welk land zij afkomstig zijn. De foto die u voorlegt, waarop u te zien bent met twee vrouwen, kan dit oordeel niet wijzigen. Op deze foto kunnen eender welke vrouwen poseren. Gezien bovenstaande observaties kan het niet overtuigen dat u quasi dagdagelijks gedurende vijf maanden deze beide dames zou hebben vervoerd.

Er wordt verder geen geloof gehecht aan uw jarenlange samenwerking met tolken die voor buitenlandse organisaties werkten.

In eerste instantie dient opgemerkt te worden dat u slechts in zeer vage en algemene termen spreekt over deze tolken voor wie u meer dan twee jaar dagelijks als taxichauffeur dienst deed. Zo weet u niet welk werk deze tolken deden in de Politieacademie en zou u hier ook niet naar geïnformeerd hebben (CGVS pp.26,28). Dat u tijdens deze talloze ritten, waarbij de drie tolken samen in uw taxi plaatsnamen, niets zou hebben opgevangen over het werk dat deze tolken deden, is weinig overtuigend. U weet verder ook niet wie de baas was van de drie tolken die u dagelijks vervoerde (CGVS p.28). Daarnaast kunt u niet zeggen waarom sommige tolken naar de luchthaven van Shindand moesten en wat hun job verschillend maakte van het werk van de andere tolken (CGVS p.27). **Deze gebrekkige kennis over deze tolken, ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u hen meer dan twee jaar quasi dagelijks in uw taxi vervoerde.**

Uw verklaringen over uw diensten voor de tolken, Audi en Ali, die in de luchthaven van Shindand werkten (CGVS p.12), zijn evenmin overtuigend. Eerst en vooral kunt u geen duidelijkheid scheppen over het aantal keren dat u hen naar de luchthaven van Shindand bracht. U zegt dat u er 10 à 20 keer bent geweest. Wanneer verduidelijking gevraagd over het aantal bezoeken, zegt u dat u het niet weet (CGVS p.26). Verder verklaart u vier keer binnen te zijn geweest in de basis van Shindand (CGVS

p.26) maar is de manier waarop u de basis zou zijn binnengegaan weinig aannemelijk. U geeft aan dat er een hele strenge controle was en geen enkele gewone auto (taxi of personenwagen) de basis mocht binnen rijden, behalve die van u (CGVS p.12). Het is ongeloofwaardig dat u voorbij de controle van de luchthaven van Shindand kon zonder badge of enig ander document (CGVS p.27). Dat de tolken u vertrouwden (CGVS p.27) kan het CGVS niet overtuigen, aangezien het niet de tolken maar ISAF is van wie u het vertrouwen moet winnen om de veiligheidscontroles te kunnen passeren. Het CGVS oordeelt dat het ongeloofwaardig is dat u als enige chauffeur van een taxi de basis zou mogen binnengaan zonder te beschikken over een badge of enig ander document om uw identiteit aan te tonen. **Met voorgaande argumenten wordt geconcludeerd dat het ongeloofwaardig is dat u tolken vervoerde naar de legerbasis in Shindand.**

Verder verklaart u dat u tachtig procent van uw werk als taxichauffeur voor de tolken reserveerde (CGVS p.14). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u de tolken dagelijks rond zeven uur 's ochtends van huis naar de Politieacademie bracht en hen om vier uur opnieuw naar huis bracht. In tussentijd vervoerde u klanten in de stad (CGVS p.25). Hoewel het vervoer van de tolken tussen hun huis en de Politieacademie een aantal uur per dag in beslag nam (CGVS p.25), lijkt dit werk geen tachtig procent van uw tijd in beslag te nemen en nam het vervoer van reguliere passagiers een grotere plaats in uw werkplanning in dan u in eerste instantie aangeeft.

U maakt melding van een zelfmoordaanslag die ongeveer een jaar geleden zou hebben plaatsgevonden in de Politieacademie waar de tolken die u vervoerde werkten. U weet echter niet of er bij deze aanslag slachtoffers vielen (CGVS p.25). Aangezien u in deze periode nog voor deze tolken werkte en dus iedere dag, behalve vrijdag, naar de Politieacademie kwam om de tolken af te zetten en 's avonds opnieuw op te pikken, is het weinig geloofwaardig dat u niet weet of er bij deze aanslag slachtoffers vielen. Dat verslaggevers geen toestemming kregen om ter plaatse te komen, kan hier niet gelden als verschoningsgrond. Het is weinig geloofwaardig u noch via het nieuws, noch via de tolken waar u op dat moment al anderhalf jaar mee werkte, iets zou vernomen hebben over dit incident. **Rekening houdend met het feit dat u dagelijks op deze plaats kwam en dergelijke aanslagen dus ook een bedreiging voor uw leven vormden, verbaast dit gebrek aan interesse.**

Tenslotte ondermijnen een aantal van de documenten die u ter ondersteuning van uw asielrelaas voorlegt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zo legt u een brief voor die werd ondertekend door de manager van 'DynCorp' waarin bevestigd wordt dat u werkte als chauffeur voor een tolk van deze organisatie. In de eerste plaats is het opmerkelijk dat u geen idee had voor welke organisatie de tolken die u vervoerde werkten, maar dat deze organisatie u wel een brief bezorgt waarin uw werkzaamheden worden bevestigd. Daarnaast zijn de data die in deze brief vermeld worden verschillend van de data die u noemt in uw asielrelaas. U verklaart uw werk te hebben stopgezet toen uw vader door de taliban gedood werd, op 27 jawza 1391 (Afghaanse kalender, 17 juni 2012; CGVS pp.17,19). In de brief die u voorlegt staat echter vermeld dat u slechts tot november 2011 voor DynCorp werkte. Ook de startdatum die in de brief vermeld wordt, komt niet overeen met de periode waarin u, volgens uw verklaringen, uw werk begon. U verklaart namelijk dat u gedurende twee jaar en vier maanden voor deze tolken werkte toen u uw werk stopzette (CGVS p.17). Aangezien u tot 27 jawza 1391 (Afghaanse kalender, 17 juni 2012) werkte, betekent dit dat u in de maand februari van 2010 gestart bent, terwijl in de brief staat dat u het werk begon op 21 augustus 2009. Er kan ook aangestipt worden dat in deze brief slechts gesproken wordt over één tolk, terwijl u in uw relaas consequent sprak over drie tolken. Het is dan ook vreemd dat deze brief niets zegt over deze andere twee tolken. **In de brief waarin de voorzitter van de jongerenvereniging van Herat, waar u lid van was, uw problemen bevestigt wordt eveneens een onregelmatigheid opgemerkt.** Zo wordt u in deze brief omschreven als een chauffeur die contractueel verbonden is met de PRT, terwijl uw ritten naar de basis van Shindand slechts een beperkt deel uitmaakten van uw werk voor de tolken en het dus opmerkelijk is dat uw werk voor de tolken in de Politieacademie nergens vermeld wordt. Bovendien verklaart u dat u niet over een contract beschikte en zelfs geen enkel document had dat te maken had met uw werk (CGVS pp.14,27). **De discrepanties tussen de inhoud van de documenten die u voorlegt en de verklaringen die u aflegt, bevestigen het oordeel dat uw verklaringen over uw werk voor een aantal tolken die met buitenlanders werkten, niet geloofwaardig zijn.**

Gezien bovenstaande argumenten wordt geconcludeerd dat uw verklaringen over uw beroepsactiviteiten als taxichauffeur voor personen die voor buitenlandse organisaties werken, niet overtuigend zijn. Omdat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw professionele relatie met personen die voor buitenlandse organisaties werken, worden ook uw verklaringen over de problemen die u vanwege dit werk zou hebben ondervonden – verschillende dreigbrieven, een ontmoeting met taliban en de dood van uw vader door de taliban – eveneens ongeloofwaardig geacht. Bovendien ondersteunen verschillende elementen deze conclusie.

In de eerste plaats is het opvallend dat u niet duidelijk aangeeft hoeveel keer u bedreigd werd. Eerst verklaart u dat u drie of vier keer met de dood bedreigd werd. Wanneer u gevraagd wordt hoe vaak u bedreigd werd, antwoordt u dat u denkt dat het vier keer was (CGVS p.15). Uw verklaring dat dit te wijten is aan uw manier van spreken, kan niet aanvaard worden als excuus voor dit toch wel onduidelijke antwoord (CGVS p.15). Wanneer u een aantal keer bedreigd wordt met de dood kan verwacht worden dat dit diep in uw geheugen gegrift staat en u het precieze aantal keren dat dit gebeurde kan duiden.

Er wordt verder geen geloof gehecht aan uw verklaringen over de dood van uw vader. Uw vader sliep samen met uw moeder en broer op de benedenverdieping. Toen de taliban naar uw huis kwam om u te zoeken, probeerde uw vader hen tegen te houden en werd hij gedood. U sliep op de bovenverdieping en slaagde erin te ontsnappen (CGVS p.19). U weet niet hoeveel mannen het huis zijn binnengekomen en zou niets meer gehoord hebben over wat er die nacht gebeurd is (CGVS p.19). Rekening houdend met het feit dat uw vrouw getuige was van de dood van uw vader en nog een dag in uw huis bleef tot een vriend van u haar samen met de kinderen ophaalde om ze met u in Herat te verenigen (CGVS pp.19,20), is het weinig geloofwaardig dat u niets werd verteld over wat die nacht gebeurd is. Verder dient ook te worden opgemerkt dat u uw vrouw pas voor het eerst hoorde op de dag van uw vertrek, anderhalve dag na de dood van uw vader (CGVS pp.19,20), terwijl u wel contact had met uw oom die in hetzelfde dorp woonde. Dit is opmerkelijk gezien de ernstige aard van het incident dat die nacht plaatsvond. De volgende dag kwam de politie langs voor een onderzoek (CGVS p.20), maar u weet niet hoe dit onderzoek verlopen is omdat u de politie niet meer gecontacteerd heeft (CGVS p.20). Het is weinig aannemelijk dat u niet meer geïnformeerd heeft naar de stand van zaken in het onderzoek naar de moord op uw vader, terwijl u nog telefonisch contact heeft met uw oom die in uw dorp woont (CGVS p.15). **Na een dergelijke ingrijpende gebeurtenis als de moord op uw vader vanwege uw beroepsactiviteiten kan verwacht worden dat u zich beter informeert over wat die nacht gebeurd is en hoe het onderzoek is gevorderd. Dat dit niet het geval is, ondermijnt sterk de geloofwaardigheid van uw relaas.**

Daarnaast geven de verklaringen die u aflegt over de periode waarin u verschillende keren met de dood bedreigd werd een weinig doorleefde indruk. De bedreigingen begonnen in het begin van hamal 1391 (Afghaanse kalender, maart 2012) en leidden uiteindelijk, op 27 jawza 1391 (Afghaanse kalender, 17 juni 2012) tot de dood van uw vader. Gedurende deze periode zette u uw werk voort. Wanneer geïnformeerd wordt naar eventuele veranderingen in uw gedrag of activiteiten vanwege deze bedreigingen, zegt u dat u voorzichtiger was en daarom altijd een passagier probeerde mee te nemen die aan de bushalte wachtte wanneer u naar huis terugkeerde (CGVS pp.15-18). Dit lijkt een weinig effectieve manier om uw veiligheid te garanderen. Daarnaast heeft u er geen idee van of de andere chauffeurs die ook tolken vervoerden eveneens problemen ondervonden ten gevolge van hun werk (CGVS p.28). Indien u verschillende keren bedreigd wordt met de dood, is het opmerkelijk dat u niet op de hoogte bent van de situatie van uw collega's die een gelijkaardig risico lopen.

U weet bovendien niet of de taliban nog pogingen heeft ondernomen om u te vinden na de dood van uw vader (CGVS p.28). Aangezien u via uw oom nog steeds contact heeft met uw moeder, broer en zus, die nog in uw geboortedorp wonen (CGVS pp.4-5, 15), is het weinig aannemelijk dat u dit niet weet. Hoewel u later aangeeft dat uw oom u niets verteld heeft over problemen, is het opmerkelijk dat u in eerste instantie zegt dat u niet weet of de taliban u nog heeft gezocht.

Er wordt geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw beroepsactiviteiten voor een aantal tolken die met buitenlanders werken, noch aan de problemen die u daardoor zou hebben ondervonden met de taliban.

Tenslotte dient ook vermeld te worden dat uw verklaringen over uw activiteiten voor en uw lidmaatschap van een jongerenvereniging en de Partij van Nationale Eenheid dit oordeel niet kunnen beïnvloeden. U geeft zelf aan dat u gewoon lid was en geen andere verantwoordelijkheden had bij de jongerenvereniging (CGVS p.6). U nam soms deel aan bijeenkomsten of bood een rit met uw taxi aan (CGVS p.6). Personen van Jamiat Tabligh zouden u één keer aangesproken hebben over uw activiteiten voor de jongerenvereniging. Bij deze ontmoeting zeiden zij u dat het niet goed was om jongeren te sensibiliseren en wees u hen er vervolgens op dat uw activiteiten niet in strijd waren met de islam. U verklaart zelf dat u niet denkt dat de bedreigingen die u kreeg iets te maken hadden met Jamiat Tabligh (CGVS pp.9,10) en verder blijkt nergens uit uw verklaringen dat u problemen zou hebben ondervonden vanwege uw activiteiten voor de jongerenbeweging. Wat betreft uw lidmaatschap bij de Partij van Nationale Eenheid maakt u nergens melding van problemen die u hierdoor zou ondervonden hebben. Bovendien verklaart u dat niemand, zelfs uw familie niet, op de hoogte was van uw lidmaatschap van deze partij (CGVS p.11) en dat er, behalve de deelname aan enkele vergaderingen, geen verder engagement voor deze partij was (CGVS p.10). Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u vanwege uw loutere lidmaatschap problemen zou ondervinden. **Er wordt, op**

basis van uw verklaringen, geconcludeerd dat uw activiteiten voor de jongerenvereniging van Herat en uw loutere lidmaatschap van de Partij van Nationale Eenheid geen aanleiding kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u door de taliban gevisieerd zou worden vanwege uw werk als taxichauffeur voor tolken die met buitenlanders werken omwille van uw vage en onaannemelijke verklaringen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De vijf taskara's van u, uw echtgenote en drie van uw kinderen en uw huwelijksakte, zijn een bevestiging van jullie identiteit, die niet betwist wordt. Uw rijbewijs en de verkeerskaart bevestigen dat u werkte als taxichauffeur, wat evenmin betwist wordt. De lidkaart van de jongerenvereniging die u voorlegt bevestigt uw lidmaatschap van deze organisatie, die niet betwist wordt, maar houdt geen verband met de problemen die ertoe geleid zouden hebben dat u Afghanistan diende te verlaten. Zoals eerder vermeld kan de foto waarop u te zien bent met twee vrouwen evenmin bovenstaande appreciatie wijzigen omdat eender welke vrouwen op deze foto kunnen poseren. Aan de bevestigingsbrieven van uw problemen die u bezorgd werden door de manager van de organisatie waarvoor de tolken die u vervoerde werkten en de voorzitter van de jongerenvereniging van Herat kan geen geloof worden gehecht vanwege de inhoudelijke verschillen tussen de inhoud van deze documenten en de verklaringen die u aflegde (zie boven). Daarenboven hebben dergelijke stukken slechts waarde ter ondersteuning van een coherent en aannemelijk relaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. De verzendingsbewijzen van uw documenten hebben geen uitstaans met uw asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Zinda Jan in de provincie Herat te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in het district Zinda Jan relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven.

Herat is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Zinda Jan in de provincie Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Zinda Jan in de provincie Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Zinda Jan in de provincie Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient nog opgemerkt dat het CGVS in hoofde van uw echtgenoot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. *Uit de gegevens van het dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, de heer Q.N.A. Zij roept geen eigen motieven in.*

2.2. *De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest 99 078 van 18 maart 2013 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot verworpen.*

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. *In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, van artikel 1 A lid 2 eerste alinea van de Conventie van Genève betreffende de status van de vluchtelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen, 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.*

Verzoeker voert aan dat de verwerende partij zich, wat betreft de veiligheidssituatie van de provincie Herat, beperkt tot gedeeltelijke informatie. Verzoeker meent dat uit verschillende internationale berichtgevingen blijkt dat er wel een reëel risico bestaat voor burgers afkomstig uit de provincie Herat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker citeert uit het ambtsbericht van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken van augustus 2011 en uit het ambtsbericht van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken van juli 2012. Hieruit blijkt dat de situatie er absoluut niet verbeterd is, er geen sprake is van rust en dat het aantal veiligheidsincidenten niet beperkt blijven. Verzoeker stelt tevens dat uit voormelde ambtsberichten blijkt dat de Afghaanse autoriteiten nauwelijks tot niet in staat zijn om de Afghaanse bevolking bescherming te bieden. Verzoeker neemt ook het standpunt van het UNHCR omtrent gedwongen terugkeer op in zijn verzoekschrift. Voorts citeert hij de artikelen 2 en 3 EVRM. Volgens verzoeker blijkt uit de aangevoerde informatie dat hij het slachtoffer kan worden van ernstige bedreigingen van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het

kader van een gewapend conflict en loopt hij bijgevolg een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.3. De motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert. Verzoekers asielaanvraag werd geweigerd omdat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn beroepsactiviteiten voor een aantal tolken die met buitenlanders werken en medewerkers van een NGO, noch aan de problemen die hij daardoor zou hebben ondervonden met de taliban, (ii) de door verzoeker neergelegde documenten de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder ondermijnen, (iii) verzoekers activiteiten voor de jongerenvereniging van Herat en zijn lidmaatschap van de Partij van Nationale Eenheid dit oordeel niet kunnen beïnvloeden, (iv) er actueel voor burgers uit het district Zinda in de provincie Herat geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering in de bestreden beslissing omtrent het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas en de vaststelling dat verzoeker geen vluchtelingenrechtelijke vrees aannemelijk maakt, niet betwist. Al de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen desbetreffend gedane vaststellingen zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Deze motivering blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt. Er wordt geen vluchtelingenrechtelijke vrees in hoofde van verzoeker noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet aangetoond.

2.6. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier nl. Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel 1: Beschrijving van het conflict, van 15 juni 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel 2: Regionale analyse, van 11 juli 2012, die gebaseerd zijn op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in het district Zinda Jan in de provincie Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in het district Zinda Jan in de provincie Herat geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7. In zoverre verzoeker deze beoordeling van de veiligheidssituatie betwist, hierbij verwijzend en citerend uit het Nederlands ambtsbericht van juli 2012 betreffende de veiligheidstoestand in Afghanistan en uit het Nederlands ambtsbericht van augustus 2011 betreffende de situatie in het westen van Afghanistan waaronder de provincie Herat, stelt de Raad vast deze informatie geenszins aantoon dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich beroept onjuist zou zijn.

De geciteerde passage uit het eerst genoemde document beschrijft het gewapend conflict in het westen van Afghanistan waarbij in het algemeen gesteld wordt dat het aantal veiligheidsincidenten in de provincies Badghis, Herat, Ghor en Farah in 2011 toenamen ten opzichte van 2010, dat de taliban en andere opstandelingen in deze verslagperiode dezelfde soort tactieken gebruikt als in de voorgaande verslagperiode en er slechts specifiek gewezen wordt op een aanval op een ISAF PRT in Pansjir in oktober 2011 en een aanval op een internationaal bedrijf vlakbij het vliegtuig van Herat. Ook in het ambtsbericht van 2011 wordt zeer algemeen gesteld dat de provincie Herat instabieler geworden is en dat het aantal veiligheidsincidenten in de provincies Badghis, Herat en Farah zijn toegenomen gedurende de verslagperiode. Uit de beide ambtsberichten blijkt tevens dat de Afghaanse autoriteiten nauwelijks tot niet in staat zijn om de Afghaanse bevolking bescherming te bieden.

De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB van 11 juli 2012 specifiek gericht is op de situatie in enkele provincies in Noord-, Centraal-, West- en Noord-Oost-Afghanistan voor

de periode januari 2011 tot en met maart 2012. Deze SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Afghanistan analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok of het overzicht van de pers geciteerd in de Civic-military Fusion Centre's Weekly Reviews die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden en publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken.

Uit voormelde SRB blijkt dat in de eerste helft van 2011 in de provincie Herat de AGE's actief bleven in de zuidelijke districten Adraskan en Shindand, in de oostelijke districten Chishti Sharif, Obe, Pashtun Zarghun, Karukh en de noordelijke districten Kushki Kohna, Kushk en Gulran. Er werd vastgesteld dat in deze districten IED aanslagen vrij frequent voorkomen. Ook komen aanvallen op checkpoints, konvoien en gevechten regelmatig voor. De westelijke districten waren medio 2011 rustiger dan in de rest van de provincie. Er gebeurde één incident in Zinda Jan, een IED die vier politieagenten verwondde. Uit het rapport blijkt tevens dat er in de tweede helft van 2011 nog steeds high profile doelwitten worden gevisieerd en dat er sprake is van toenemend geweld in de streek rond Herat, Injil en Guzara meer bepaald rond en op de weg naar de luchthaven.

De aangehaalde ambtsberichten bespreken zeer algemeen de situatie in het westen van Afghanistan, waaronder de provincie Herat en Afghanistan en zijn aldus niet van dien aard om de voorgaande gedetailleerde analyse te ondergraven. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

De commissaris-generaal oordeelde dan ook terecht na een grondige analyse van alle hem beschikbare informatie dat er voor burgers in het district Zinda Jan in de provincie Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in het district Zinda Jan in de provincie Herat geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8. Verzoekers verwijzing naar het standpunt van UNHCR is niet relevant vermits dit betrekking heeft op gedwongen repatriëringen waarbij de betrokkenen geen netwerk hebben in dit gebied. Verzoeker is afkomstig uit het district Zinda Jan, provincie Herat en heeft daar familie waarmee hij tot op heden contact heeft (stuk 5 a, gehoorverslag, p.15), nergens is er sprake van een gedwongen repatriëring of een gebrek aan netwerk en de subsidiaire bescherming werd derhalve beoordeeld ten aanzien van Zinda Jan in de provincie Herat.

2.9. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op hetgeen supra werd uiteengezet kan aan verzoeker, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend, noch toont verzoeker concreet aan dat hij omwille van zijn activiteiten voor de jongerenvereniging van Herat en zijn loutere lidmaatschap van de Partij van Nationale Eenheid een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.10. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.11. Verzoeker toont ook niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

2.12. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

2.4. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF